

In de gevoegde Zaken:

De Naamloze Vennootschap „SOCIÉTÉ DES USINES À TUBES DE LA SARRE”

gevestigd te Parijs,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van
Mr. G. Reuter, Avenue de l’Arsenal 1, Luxemburg,

Eisende Partij

vertegenwoordigd door haar President-Directeur,
J. Levêque,
bijgestaan door Mr. H. Levêque,
Advocaat bij het Gerechtshof van Parijs

en

HOGЕ АУТОРИТЕИТ VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL

ten deze domicilie gekozen hebbende Place de Metz 2 te Luxemburg, alwaar haar zetel gevestigd is,

Verwerende Partij

vertegenwoordigd door haar Juridisch Adviseur,
Mr. G. Olivier, als Gemachtigde,
bijgestaan door Mr. J. Coutard,
Advocaat bij de Franse Raad van State en bij het Hof van
Cassatie, Parijs,

betreffende de beroepen tot nietigverklaring de dato 23 januari 1957 en 25 maart 1957 gericht tegen de brieven van de Hoge Autoriteit van respectievelijk 19 december 1956 en 27 februari 1957,

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter*

Ch. L. Hammes en P. J. S. Serrarens, *Voorzitters van
respectievelijk de Eerste en de Tweede Kamer*

O. Riese, L. Delvaux, J. Rueff en A. van Kleffens, *Rechters*

Advocaat-Generaal: M. Lagrange

Griffier: A. Van Houtte

wijst het volgende

V O N N I S

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

1. Verloop van het proces

Op 23 januari 1957 stelde de „Société des usines à tubes de la Sarre” beroep in tegen de brief van de Hoge Autoriteit van 19 december 1956, welke de eisende partij beschouwde als een advies in de zin van artikel 54, 4e lid, van het Verdrag (Zaak 1-57).

Bij Beschikking vande Voorzitter van het Hof van 31 januari 1957 werd de zaak op de rol van de IIe Kamer geplaatst; op diezelfde dag werd de Rechter P. J. S. Serrarens als Rapporteur aangewezen.

Op 25 maart 1957 stelde de eisende partij een tweede beroep in (Zaak 14-57), tegen de brief van 27 februari 1957 welke de Hoge Autoriteit beschouwde als het advies, bedoeld in artikel 54, 4e lid, van het Verdrag.

Bij Beschikking van 8 mei 1957 beval het Hof de gevoegde behandeling der Zaken 1-57 en 14-57.

De aanwijzing van de advocaten en gemachtigden geschiedde met inachtneming van de bepalingen van het Reglement van het Hof van Justitie; de processtukken werden tijdig ingediend.

2. De feiten

1. Bij Beschikking No. 27-55 van 20 juli 1955 (*Publikatieblad van de Gemeenschap, No. 18 van 26 juli 1955, blz. 872-3*) bepaalde de Hoge Autoriteit — uit kracht van de haar bij artikel 54, 3e lid, toegekende bevoegdheden — dat haar vooraf mededeling moest worden gedaan van de investeringsprogramma's welke betreffen

- hetzij nieuwe installaties wanneer het totaal der geraamde uitgaven daarvoor 500.000 rekeneenheden E.B.U. te boven gaat,
- hetzij vervangingen of verbouwingen wanneer het totaal der geraamde uitgaven daarvoor 1.000.000 rekeneenheden E.B.U. te boven gaat.

2. Bij Beschikking No. 26-56 van 11 juli 1956 (*Publikatieblad van de Gemeenschap, No. 17 van 19 juli 1956, blz. 209*) werd bovengenoemde Beschikking aangevuld met de bepaling, dat investeringsprogramma's betreffende ovens, bestemd voor de produktie van staal, alsmede hete-luchtschachtovens, gebruikt voor de produktie van staal, vooraf dienen te worden medegedeeld, ongeacht het bedrag der geraamde uitgaven. Op dezelfde datum publiceerde de Hoge Autoriteit een advies nopens de oriëntatie van de investeringsprogramma's voor de staalindustrie.

3. Ingevolge deze Beschikkingen legde de eisende Vennootschap op 28 juli 1956 aan de Hoge Autoriteit een investeringsprogramma voor betreffende de bouw van een elektro-staalfabriek met een capaciteit van 80.000 ton vloeibaar staal.

4. Op 19 december 1956 berichtte de Hoge Autoriteit de eisende Vennootschap als volgt:

„De Hoge Autoriteit heeft het door U op 28 juli 1956 voorgelegde investeringsprogramma onderzocht. Onder de huidige omstandigheden kan de Hoge Autoriteit ten aanzien van het door U voorgelegde investeringsprogramma slechts een afwijzend advies geven in de zin van artikel 54, 4e lid, van het Verdrag.

Deze brief geldt als betekening van bedoeld advies, gezien de termijn welke sinds Uw investeringsaangifte van 28 juli 1956 is verstreken en rekening houdende met Uw brief van 17 november welke wij op 19 november ontvingen.

Ingeval U nieuwe gegevens kunt verstrekken, welke voor de Hoge Autoriteit aanleiding zouden kunnen zijn haar standpunt te herzien, zijn wij bereid deze in overweging te nemen.”

5. Deze brief werd door de eisende Vennootschap beschouwd als het „advies”, bedoeld in artikel 54, 4e lid, van het Verdrag en op 23 januari 1957 diende zij bij het Hof het verzoekschrift 1-57 in.

6. Op 5 februari 1957 berichtte de Hoge Autoriteit aan de eisende Vennootschap, dat „de brief van 19 december 1956 niet het einde betekende van de procedure, voorzien in artikel 54, 4e lid, van het Verdrag” en vroeg zij de eisende partij of deze „in staat was nieuwe gegevens te verstrekken, welke de gerezen bezwaren wellicht zouden overbruggen...”.

7. Bij brief van 15 februari 1957 nam de eisende partij stelling tegen de interpretatie welke de Hoge Autoriteit had gegeven van de brief de dato 19 december 1956 en bevestigde niet in staat te zijn „nieuwe gegevens te verstrekken”.

8. Op 27 februari 1957 zond de Hoge Autoriteit aan de eisende partij het volgende schrijven:

„Betreft: Uw investeringsaangifte van 28 juli 1956.
Bouw van een elektro-staalfabriek.

Mijne heren,

In Uw brief van 15 februari j.l. bericht U ons, dat het U niet mogelijk is verdere gegevens te verstrekken op grond waarvan Uw plan voor de bouw van een elektro-staalfabriek opnieuw zou kunnen worden onderzocht. U heeft mitsdien geen gebruik gemaakt van de laatste mogelijkheid welke de Hoge Autoriteit U in haar brief van 19 december 1956 bood.

Zowel in onze brieven, als bij de met U gevoerde besprekingen hebben wij Uw aandacht gevestigd op de toenemende moeilijkheden bij de schrootvoorziening, alsmede op de motieven welke ons noodzaakten tot het opstellen enerzijds van het memorandum inzake de omschrijving van de algemene doelstellingen (gepubliceerd op 19 juli 1955) en anderzijds van het algemene advies inzake de oriëntatie van de investeringsprogramma's voor de staalindustrie (gepubliceerd op 19 juli 1956). In Uw brief van 28 juli 1956 heeft U trouwens naar bedoeld advies verwezen.

Daar enerzijds de bij de Hoge Autoriteit bekende investeringsplannen in de komende jaren een bedreiging zullen vormen voor de schrootbevoorrading van de Siemens-Martin- en de elektro-staalfabrieken en, anderzijds de uitvoering van Uw plan voor de bouw van een elektro-staalfabriek de aankoop van aanzienlijke hoeveelheden schroot op de gemeenschappelijke markt met zich zal brengen, kan de Hoge Autoriteit op Uw investeringsaangifte van 28 juli 1956 slechts een afwijzend advies geven overeenkomstig artikel 54, 4e lid, van het Verdrag.

Met de meeste hoogachting, enz.

Voor de Hoge Autoriteit

w. g. L. Daum”.

9. Tegen dit advies stelde de eisende Vennootschap op 25 maart 1957 het beroep No. 14-57 in.

3. Conclusies van partijen

In het verzoekschrift 1-57 concludeerde de eisende partij,

„dat het den Hove behage,

hetzij het beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk te verklaren, daar het gewraakte advies middellijk noch onmiddellijk rechtsgevolgen teweeg kan brengen;

hetzij het bestreden advies te vernietigen wegens schending van de artikelen 2, 3, 4, 5, 14, 15 en 54 van het Verdrag;

met veroordeling van de Hoge Autoriteit in de proceskosten”.

In haar verweerschrift, hetwelk op 30 maart 1957 werd ingediend, concludeerde de verwerende partij,

„dat het den Hove behage,

het op 23 januari 1957 ingestelde beroep te verwerpen;

— primair daar het niet-ontvankelijk is, als zijnde gericht tegen een brief welke diende ter voorbereiding van een advies en niet tegen een beschikking of aanbeveling in de zin van artikel 14 van het Verdrag,

— subsidiair daar het ongegrond is;

met alle rechtsgevolgen van dien, in het bijzonder ten aanzien van de proceskosten”.

De „Société des usines à tubes de la Sarre” concludeerde in het verzoekschrift 14-57,

„dat het den Hove behage,

óf het onderhavige beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk te verklaren, hetzij daar de bestreden handeling noch middellijk, noch onmiddellijk rechtsgevolgen teweeg kan brengen, hetzij daar de brief van 27 februari 1957 niet het advies is, bedoeld in artikel 54,

4e lid, van het Verdrag, nu bedoeld advies reeds op 19 december 1956 werd gegeven; óf het bestreden advies nietig te verklaren wegens strijd met de Beschikking 27-55 en de artikelen 2, 3, 4, 5, 14, 15 en 54 van het Verdrag; en — in ieder geval — het onderhavige beroep te voegen met het op 25 januari 1957 door de eisende Vennootschap ingestelde beroep (Zaak 1-57), een en ander met veroordeling van de Hoge Autoriteit in de proceskosten”.

Op 15 mei 1957 diende de verwerende partij haar verweerschrift in de Zaak 14-57 in en concludeerde,

„dat het den Hove behage,

het op 25 maart 1957 ingestelde beroep te verwerpen;

— primair daar het niet-ontvankelijk is, als zijnde gericht tegen een advies en niet tegen een beschikking of aanbeveling in de zin van artikel 14 van het Verdrag,

— subsidiair daar het ongegrond is;

met alle rechtsgevolgen van dien, in het bijzonder ten aanzien van de proceskosten”.

In de repliek en dupliek in de gevoegde Zaken 1-57 en 14-57 persisteerden partijen bij hun eerder genomen conclusies.

4. Middelen en argumenten van partijen

A — TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

1) De ontoevankelijkheid van het beroep 1-57

A. De *verwerende partij* is van oordeel, dat het beroep niet-ontvankelijk is, daar de brief van 19 december 1956 niet het advies vormde, bedoeld in artikel 54, 4e lid, van het Verdrag. Ten bewijze daarvan voert zij aan, dat het zogenaamde advies niet met redenen was omkleed en evenmin ter kennis van de betrokken regering werd gebracht of openbaar gemaakt, gelijk bedoeld artikel voorschrijft. Het beroep 1-57 is dus gericht tegen een handeling, verricht ter voorbereiding van het afwijzend advies van 27 februari 1957.

B. De *eisende partij* meent daarentegen, dat alléén de brief van 19 december 1956 kan worden beschouwd als het advies hetwelk ingevolge artikel 54, 4e lid, van het Verdrag aan de betrokkene wordt medegedeeld. Dit blijkt uit de bewoordingen zelve van genoemde brief, de vorm waarin de brief werd verzonden, de besprekingen welke zowel vóór als na de brief werden gevoerd en het feit, dat de termijn, waarbinnen de Hoge Autoriteit haar advies moest geven, op 19 december 1956 verstreek.

II) De termijn, waarbinnen het in artikel 54, 4e lid, bedoelde advies moet worden gegeven

A. De *eisende partij* is van oordeel, dat artikel 4 van Beschikking No. 27-55, hetwelk een termijn van 3 maanden voorziet voor de toezending van de mededelingen betreffende de investeringsprogramma's, voor de Hoge Autoriteit de verplichting inhoudt binnen bedoelde termijn haar advies ter zake te geven. De Hoge Autoriteit zou deze termijn trouwens als zodanig hebben erkend in de vóór 19 december 1956 tussen haar en de eisende partij gevoerde briefwisseling.

B. Hierop antwoordt de *vervoerende partij*, dat noch het Verdrag, noch de Beschikking 27-55 de Hoge Autoriteit de plicht opleggen haar advies ter zake van een mededeling betreffende een investeringsprogramma te geven binnen een bepaalde termijn na de toezending daarvan en dat, bij het stilzwijgen der teksten op dit punt, het bestaan van een dergelijke termijn niet mag worden aangenomen.

III) De ontvankelijkheid van het beroep 14-57

A. Volgens de *eisende partij* is dit beroep niet ontvankelijk, daar het tegen een niet bestaande bestuurshandeling is gericht, immers tegen een handeling welke op geen enkel wettelijk of algemeen verbindend voorschrift berust. De brief van 27 februari 1957 kan niet als het werkelijke advies worden beschouwd; het is slechts een eenvoudige mededeling aansluitend aan het advies van 19 december 1956.

B. De *vervoerende partij* is daarentegen van mening, dat de brief van 27 februari 1957 inderdaad het advies is, bedoeld in artikel 54, 4e lid, van het Verdrag.

IV) Ontvankelijkheid van een beroep tot nietigverklaring van een advies

A. De *eisende partij* stelt, dat indien „het op grond van artikel 54, 4e lid, gegeven afwijzend advies noch middellijk, noch onmiddellijk d. w. z. bij wege ener latere beschikking of aanbeveling, enig rechtsgevolg teweeg kan brengen (een oplossing welke met de tekst van artikel 54 in overeenstemming schijnt te zijn)”, het beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk zal dienen te worden verklaard. Het is evenwel niet uitgesloten dat bedoeld advies „gevolgen teweegbrengt, in het bijzonder met betrekking tot de perekwatie-heffingen voor schroot, in welk geval — impliciet — het advies „als een beschikking zou gelden gelijk artikel 54, 5e lid, het uitdrukt”. Inderdaad zou de Hoge Autoriteit tegenover de vertegenwoordigers der eisende Vennootschap hebben verklaard, dat die ondernemingen, op welker investeringsprogramma een afwijzend advies is gegeven, wat de modaliteiten inzake de perekwatie voor schroot betreft, een minder gunstige behandeling zouden ondervinden dan de andere ondernemingen.

De eisende partij is van oordeel, dat wanneer artikel 33 van het Verdrag slechts beroepen tot nietigverklaring van beschikkingen en aanbevelingen van de Hoge Autoriteit voorziet, het een miskenning van artikel 31 van het Verdrag zou betekenen, indien een sanctie wegens schending van het Verdrag uitbleef.

B. Volgens de *vervoerende partij* zou het door de eisende partij opgeworpen dilemma het gevolg zijn van een onjuiste interpretatie der Verdragsbepalingen en een miskenning inhouden van de ware strekking van de brief de dato 19 december 1956. Artikel 14 bevat een duidelijke onderscheiding tussen beschikkingen, aanbevelingen en adviezen, terwijl de artikelen 33 en 35 slechts een beroep tot nietigverklaring voorzien tegen beschikkingen en aanbevelingen. Het Verdrag sluit ieder beroep tot nietigverklaring tegen een advies uit. Vandaar de uitdrukkelijke uitzondering, voorzien in artikel 54, 5e lid. Anderzijds mag op grond van het enkele artikel 31 niet de ontvankelijkheid worden aangenomen van een beroep, hetwelk niet steunt op enig ander artikel van het Verdrag. Volgens de Hoge Autoriteit kan hier van analogie geen sprake zijn. Wat de verklaringen betreft, door bepaalde ambtenaren van de Hoge Autoriteit gedaan inzake de aan een afwijzend advies verbonden gevolgen,

meent de verwerende partij dat het hier geen standpunt betreft, hetwelk de Hoge Autoriteit, als college, overeenkomstig de daarvoor geldende bepalingen van het Verdrag heeft ingenomen.

Geen der beide brieven van 19 december 1956 en 27 februari 1957 zijn vervat in bewoordingen, welke een beschikkingselement bevatten. De Hoge Autoriteit heeft zich nimmer het recht willen toeëigenen om bij een advies, gegeven krachtens artikel 54, 4e lid, van het Verdrag, werkelijke verplichtingen op te leggen.

De verwerende partij is van oordeel, dat in het stelsel van het Verdrag aan de adviezen een eigen plaats en betekenis toekomt; zou de mogelijkheid worden aangenomen van een beroep tot nietigverklaring tegen een advies, zo zou zulks het evenwicht verstoren, hetwelk het Verdrag beoogt tussen de leidinggevende taak van de Hoge Autoriteit enerzijds en de verantwoordelijkheid der ondernemingen anderzijds. Op deze wijze zou de opzet van artikel 54 worden vrijdeld in die zin, dat de verantwoordelijkheid der Hoge Autoriteit zou worden gesteld in de plaats van die der ondernemingen.

V) De gevolgen van de niet-ontvankelijkverklaring

A. De *eisende partij* is van oordeel, dat een niet-ontvankelijkverklaring voor haar de waarborg zou inhouden, dat later aan dit advies geen gevolgen zullen worden verbonden, welke met de ware aard ener zodanige handeling onverenigbaar zijn. Volgens haar ware het ontoelaatbaar, dat het de Hoge Autoriteit vrij zou staan het advies te sanctioneren met gevolgen welke uit een later genomen algemene beschikking voortvloeien.

B. Daarentegen is de *verwerende partij* van oordeel, dat de niet-ontvankelijkverklaring niet vergezeld kan gaan van enige toelichting nopens de latere rechtsgevolgen van het advies. Het kan de Hoge Autoriteit niet worden verboden haar verder optreden in overeenstemming te brengen met een eerder door haar uitgesproken mening.

Immers, deze zienswijze zou tot de ongerijmde conclusie leiden, dat de Hoge Autoriteit niet alleen met haar advies geen enkel concreet resultaat zou mogen nastreven, doch ook dat zij, door het

geven van zodanig advies, haar vrijheid van handelen voor de toekomst zou verliezen.

Wanneer de eisende partij zou menen, dat een latere beschikking zou refereren aan een advies, op een wijze welke met de aard daarvan niet verenigbaar is, zou zij beroep kunnen instellen krachtens artikel 53 van het Verdrag.

B — TEN PRINCIPALE

Voor het geval het afwijzend advies „als beschikking zou gelden” worden de volgende middelen voorgedragen tot ondersteuning van het beroep tot nietigverklaring.

I) Het advies van 27 februari 1957 werd niet tijdig gegeven

De *eisende partij* meent, dat de Hoge Autoriteit zich, zowel bij artikel 4 van Beschikking No. 27-55 — gelijk dit door de Hoge Autoriteit constant werd geïnterpreteerd — als blijkens de tussen partijen gevoerde briefwisseling, heeft verbonden haar adviezen te geven binnen een termijn van 3 maanden na de mededeling van de investeringsprogramma's. Bedoelde termijn verstreek in het onderhavige geval op 19 december 1956.

De *ververende partij* meent echter, dat noch het Verdrag, noch de Beschikking No. 27-55 haar een termijn voorschrijft voor het geven van een advies in de zin van artikel 54, 4e lid, van het Verdrag. Zij betwist, dat op dit punt aan de briefwisseling enige waarde kan worden toegekend.

II) De motivering

a) De brief van 19 december 1956 (Beroep 1-57)

A. De *eisende partij* meent, dat de simpele vermelding „onder de huidige omstandigheden” niet voldoet aan de eisen van de artikelen 15 en 54, 4e lid, van het Verdrag. De Hoge Autoriteit had „die essentialia van haar feitelijke bevindingen moeten vermelden, welke het nemen van de desbetreffende maatregel wettigen”.

Het advies van 19 december 1956 dient derhalve te worden vernietigd, daar het niet van enige motivering vergezeld ging.

B. De *verwerende partij* wijst erop, dat de Hoge Autoriteit niet gemeend heeft haar brief van 19 december 1956 uitdrukkelijker te moeten motiveren, daar zij — in het belang van de onderneming zelve — de in artikel 54, 4e lid, van het Verdrag bedoelde procedure niet wilde afsluiten. Overigens was de eisende partij gekomen op de hoogte van de redenen waarom de Hoge Autoriteit slechts een afwijzend advies kon geven.

b) De brief van 27 februari 1957 (Beroep 14-57)

A. De *eisende partij* beweert, dat bedoeld advies niet alleen ontijdig werd gegeven doch tevens niet voldoende met redenen was omkleed, daar de Hoge Autoriteit in het geheel geen gewag heeft gemaakt van de bijzondere factoren, welke de eisende partij naar voren heeft gebracht. Voorts zou de door de Hoge Autoriteit gegeven motivering van te algemene aard zijn dan dat zij de onderhavige beslissing zou kunnen dragen.

- B. De *verwerende partij* verwijst naar de jurisprudentie van het Hof inzake de motiveringsplicht (Vonnissen 6-54 en 2-56) en meent in dit opzicht aan alle eisen te hebben voldaan.

Wat betreft het verwijt, dat de gegeven motivering te algemeen zou zijn, merkt de verwerende partij op, dat het advies deel uitmaakt van het algemene beleid inzake de schrootvoorziening voor de gemeenschappelijke markt; het algemene advies van 19 juli 1956 gaf reeds in bijzonderheden de gevallen aan, waarin de Hoge Autoriteit zich genoopt zou zien haar standpunt inzake de investeringsprogramma's te bepalen.

III) Het investeringsprogramma en het afwijzend advies

A. De *eisende partij* beweert, dat zij haar investeringsprogramma zodanig heeft opgesteld, dat het blijft binnen het kader der aanwijzingen, vervat in het algemene advies van 19 juli 1956 nopens de oriëntatie van de investeringsprogramma's voor de staalindustrie. Bovendien sluit het algemene advies van 19 juli 1956 niet ieder investeringsprogramma uit, hetwelk aankoop van schroot medebrengt. Uit de brief van 8 november 1956 van de Vennootschap Mannesmann volgt voorts, dat de eisende partij getracht heeft aan het verlangen van de Hoge Autoriteit tegemoet te komen door haar

programma op te stellen in rechtstreekse samenhang met dat van de Vennootschap Mannesmann, die 40 % van haar maatschappelijk kapitaal bezit. Bovendien bleken de op verzoek der Hoge Autoriteit nagestreefde tussenoplossingen niet voor verwerkelijking vatbaar.

B. De verwerende partij verwerpt deze beweringen der eisende partij op de volgende gronden: de brief van Mannesmann bevat geen enkele garantie, dat de voorgenomen investering geen extra-aankopen van schroot zal medebrengen; uit bedoelde brief blijkt niet, dat de Vennootschap Mannesmann en de eisende partij een zodanige economische eenheid vormen, dat één gemeenschappelijke balans gietijzer-schroot kan worden opgesteld.

IV) De ten aanzien van de eisende partij gevolgde handelwijze

A. De eisende partij betoogt, dat zij zich door de te haren aanzien gevolgde handelwijze geplaakt ziet in een situatie, welke enerzijds kennelijk een discriminatie inhoudt tussen haar en de andere ondernemingen en anderzijds in strijd is met het beginsel van vrijheid en economische expansie.

Dit zou blijken uit verschillende toelichtende verklaringen welke aan de Hoge Autoriteit werden gegeven of aangeboden; het zou bovendien in strijd zijn met de artikelen 2, 3, 4 en 5 van het Verdrag.

B. De verwerende partij ziet niet op welke feiten de eisende Vennootschap haar bewering doet steunen, dat de te haren aanzien gevolgde handelwijze kennelijk een discriminatie inhoudt en in strijd is met het beginsel van vrijheid en economische expansie. Zij acht deze argumentatie te meer verwonderlijk, daar de Hoge Autoriteit slechts een algemeen beleid heeft gevolgd — welks juistheid door de onderneming overigens niet wordt bestreden — en zulks met middelen welke de eisende partij niet beletten de voorgenomen investering uit te voeren.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

A — DE ONTVANKELIJKHEID VAN DE BEROEPEN 1—57 EN 14—57

Daar partijen reeds van mening verschillen over de aard zelf van de handelingen welke het voorwerp vormen van dit geding, behoort het Hof allereerst de vraag te beslissen, of de bestreden

brieven inderdaad adviezen zijn in de zin van artikel 54, 4e lid, van het Verdrag.

De verwerende partij acht het beroep 1-57 niet-ontvankelijk, daar het gericht is tegen een brief welke diende ter voorbereiding van een advies, terwijl de eisende partij het Hof verzoekt het beroep 14-57 niet-ontvankelijk te verklaren daar de brief van 27 februari 1957 geen advies zou zijn; immers, het werkelijke advies zou reeds op 19 december 1956 gegeven zijn.

1) Vormt de brief van 19 december 1956 een advies in de zin van artikel 54, 4e lid, van het Verdrag?

Uit de ondubbelzinnige bewoordingen en de vorm van de brief van 19 december 1956, alsmede uit de briefwisseling en de besprekingen welke aan de betekening van die brief voorafgingen, blijkt duidelijk, dat de Hoge Autoriteit met deze brief ontwijfelbaar de bedoeling had een „advies” in de zin van artikel 54, 4e lid, van het Verdrag te geven betreffende het haar op 28 juli 1956 door de eisende partij voorgelegde investeringsprogramma. Het Hof stelt echter vast, dat genoemde bepaling de wijze waarop de adviezen worden uitgebracht aan een aantal voorschriften onderwerpt: het advies moet met redenen omkleed zijn, aan de onderneming worden betekend en aan de betrokken regering medegedeeld; bovendien moet van het feit dat het advies werd uitgebracht openbaar kennis worden gegeven.

Uit de overgelegde stukken blijkt echter, dat de brief van 19 december 1956 weliswaar behoorlijk aan de eisende partij werd betekend, doch dat hij niet aan de betrokken Regering werd medegedeeld, noch ook daarvan in het Publikatieblad melding werd gemaakt. Het Hof is voorts met de Advocaat-Generaal van oordeel, dat iedere motivering ontbreekt. De woorden „onder de huidige omstandigheden” kunnen immers niet geacht worden de essentialia te bevatten van de feitelijke vaststelling op grond waarvan de maatregel rechtens verantwoord is.

Mitsdien werd aan verschillende door het Verdrag gestelde voorwaarden niet voldaan; weliswaar zijn enkele daarvan slechts formaliteiten die de aard of het bestaan der handeling niet kunnen

aantasten, doch de motivering van een advies wordt niet alleen voorgeschreven door de artikelen 5, 15 en 54, 4e lid, van het Verdrag: zij vormt een wezenlijk en zelfs een constitutief element van zodanige handeling. Het ontbreken van iedere motivering heeft mitsdien ten gevolge, dat de handeling als niet bestaand moet worden aangemerkt. Bijgevolg vormt de brief van 19 december 1956 niet een advies in de zin van artikel 54, 4e lid, van het Verdrag en is het beroep 1-57 niet-ontvankelijk daar het zonder voorwerp is, nu de daarmede bestreden handeling rehtens niet bestaat.

II) Vormt de brief van 27 februari 1957 een advies in de zin van artikel 54, 4e lid, van het Verdrag?

Uit de overgelegde stukken blijkt, dat deze tweede brief aan de eisende partij werd betekend en medegedeeld aan de betrokken regeringen en dat de vereiste vermelding in het Publikatieblad heeft plaatsgevonden. Anderzijds is het Hof van oordeel, dat de motivering van de brief van 27 februari 1957 ondanks haar summiere aard niettemin voldoende geacht moet worden. Immers verwijst de Hoge Autoriteit enerzijds naar het memorandum van 19 juli 1955 inzake de omschrijving van de algemene doelstellingen en naar het algemene advies van 19 juli 1956 inzake de oriëntatie van de investeringsprogramma's voor de staalindustrie, terwijl zij anderzijds stelt, dat de beoogde investering zal leiden tot aankoop van aanzienlijke hoeveelheden schroot op de gemeenschappelijke markt. De handeling voldoet derhalve aan de voorwaarden van artikel 54, 4e lid, van het Verdrag en is mitsdien een advies in de zin van genoemde bepaling.

De eisende partij heeft beweerd, dat het advies van 27 februari 1957 niet tijdig zou zijn gegeven, daar de Hoge Autoriteit krachtens artikel 4 van haar Beschikking No. 27-55 van 20 juli 1955 gehouden was haar advies uit te brengen binnen drie maanden nadat haar het investeringsprogramma was voorgelegd. Rekening houdende met een tussen partijen overeengekomen verlenging, verliep deze termijn op 19 december 1956.

Zonder zich te begeven in een interpretatie van artikel 4 van Beschikking 27-55 ten aanzien van de vraag, of deze bepaling de Hoge Autoriteit impliciet de verplichting oplegt haar advies uit

te brengen binnen de termijn van drie maanden, gelegen tussen het tijdstip, waarop de programma's worden voorgelegd en de aanvang der werkzaamheden, oordeelt het Hof, dat overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur het in artikel 54, 4e lid, van het Verdrag voorziene advies binnen een redelijke termijn dient te worden gegeven.

Immers, met het stellen van de eis, dat de ondernemingen hun investeringsprogramma's moeten deponeren minstens drie maanden vóór de ondertekening der desbetreffende contracten, hoopt de Hoge Autoriteit tijdig de aanvang van niet raadzaam geachte werken te kunnen verhinderen. Hieruit volgt, dat de betrokken ondernemingen noodzakelijkerwijs van het advies in kennis moeten zijn gesteld vóór de vastgestelde datum van de aanvang der werkzaamheden.

Redelijk opgevat, brengt deze voorziening mede, dat de Hoge Autoriteit normaliter haar advies moet geven vóór het verstrijken van de termijn van drie maanden bedoeld in artikel 4 van Beschikking 27-55.

Bovendien mag een uitdrukkelijk door een overheidsorgaan aanvaarde termijn niet zonder meer terzijde worden gesteld. Uit de overgelegde stukken blijkt nu, dat de Hoge Autoriteit in de brieven welke aan het advies voorafgingen herhaaldelijk heeft erkend voor het uitbrengen van haar advies aan een termijn gebonden te zijn.

De brief van 27 februari 1957 werd mitsdien niet tijdig verzonden. Deze onregelmatigheid doet echter niet af aan de aard der onderhavige handeling, welke inderdaad een advies vormt in de zin van artikel 54, 4e lid, van het Verdrag.

B — DE ONTVANKELIJKHEID VAN EEN BEROEP TOT NIETIGVERKLARING, GERICHT TEGEN EEN KRACHTENS ARTIKEL 54, 4e LID, VAN HET VERDRAG GEGEVEN ADVIES

Nu partijen — zij het op verschillende gronden — de ontvankelijkheid hebben betwist van een beroep tot nietigverklaring, ingesteld tegen een ex artikel 54, 4e lid, van het Verdrag gegeven advies, moet — nadat eerst de aard der brieven van 19 december

1956 en 27 februari 1957 is vastgesteld — dit vraagstuk worden onderzocht.

Volgens artikel 33 van het Verdrag en de rechtspraak van het Hof kan een beroep tot nietigverklaring slechts worden ingesteld tegen die handelingen van de Hoge Autoriteit, welke — onafhankelijk van haar vorm — beschikkingen of aanbevelingen in de zin van artikel 14 van het Verdrag opleveren.

Wat de adviezen betreft, deze zijn — afgezien van die, bedoeld in artikel 54, 5e lid, van het Verdrag — in beginsel niet vatbaar voor een dergelijk beroep.

Het Hof moet evenwel onderzoeken, of de bestreden handeling niet — gelijk de eisende partij impliciet stelt — een gecamoufleerde beschikking is.

Het Hof heeft in zijn arrest van 16 juli 1956 in de zaak 8-55 beslist, dat een handeling van de Hoge Autoriteit een beschikking vormt, wanneer daarbij een voor toepassing vatbare regel wordt gesteld, met andere woorden, wanneer de Hoge Autoriteit door middel van deze handeling op ondubbelzinnige wijze te kennen geeft welke houding zij heeft besloten aan te zullen nemen ingeval bepaalde voorwaarden vervuld zouden zijn.

Vast staat echter, enerzijds, dat het advies van 27 februari 1957 geen voor toepassing vatbare regel bevat, nu daarbij aan de eisende partij geen wettelijke verplichting wordt opgelegd en anderzijds dat de processtukken geen enkel gegeven bevatten op grond waarvan mag worden aangenomen, dat de Hoge Autoriteit door haar advies met stelligheid te kennen heeft willen geven, welke houding zij besloten heeft jegens de betrokken onderneming aan te nemen, voor het geval deze het afwijzend advies naast zich neer zou leggen. De waarschuwingen van enkele ambtenaren leveren niet het bewijs op, dat de Hoge Autoriteit haar houding ter zake reeds had bepaald.

Het advies van de Hoge Autoriteit van 27 februari 1957 kan dus niet worden beschouwd als een beschikking in de zin van artikel 14 van het Verdrag; het tegen dit advies ingestelde beroep tot nietigverklaring is mitsdien niet-ontvankelijk nu het gericht is tegen een niet aan de controle van het Hof onderworpen handeling.

C — DE GEVOLGEN VAN DE NIET-ONTVANKELIJKVERKLARING VAN HET ONDERHAVIGE BEROEP

De eisende partij verzoekt het Hof, onder meer, het beroep 14-57 niet-ontvankelijk te verklaren, daar de bestreden handeling noch middellijk, noch onmiddellijk rechtsgevolgen teweeg kan brengen. Zij meent, dat de niet-ontvankelijkverklaring voor haar de waarborg zal inhouden, dat niet later aan dit advies gevolgen zullen worden verbonden, welke met de ware aard van zodanige handeling onverenigbaar zijn.

Enerzijds volgt uit artikel 14 van het Verdrag, dat het advies niet rechtstreeks een rechtsplicht kan opleggen aan hem tot wie het is gericht, terwijl het advies zich anderzijds van de beschikking en de aanbeveling onderscheidt zowel door zijn aard als door de functie welke daaraan in het stelsel van het Verdrag is toegekend. Naast de regelende bevoegdheid van de Hoge Autoriteit om actief en rechtstreeks door middel van beschikkingen en aanbevelingen in de organisatie van de gemeenschappelijke markt in te grijpen, heeft het Verdrag haar tevens met een oriënterende taak belast welke de Hoge Autoriteit onder andere door middel van adviezen uitvoert. Deze adviezen hebben dus slechts het karakter van raadgevingen, aan de ondernemingen verstrekt. Deze laatste zijn vrij daarmede rekening te houden, doch zij dienen te begrijpen, dat zij, indien zij een afwijzend advies naast zich neerleggen, de risico's aanvaarden welke indirect voor haar kunnen voortvloeien uit een situatie welke zij zelf mede in het leven hebben geroepen. Dit betekent, dat zowel de ondernemingen als de Hoge Autoriteit haar beslissingsvrijheid en haar verantwoordelijkheid onverminderd behouden. Het Hof is derhalve niet geroepen zich uit te spreken over mogelijke toekomstige gebeurtenissen, waarvan inhoud noch vorm thans valt te voorzien.

D — DE PROCESKOSTEN

Daar de eisende partij in de beroepen 1-57 en 14-57 in het ongelijk is gesteld, moet zij overeenkomstig artikel 60 van het Reglement van het Hof van Justitie veroordeeld worden aan de verwerende partij hare kosten te vergoeden.

De eisende partij draagt haar eigen kosten.

Gezien de processtukken;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusies van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 5, 14, 15, 33 en 54 van het Verdrag;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie, alsmede op het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

De beroepen 1-57 en 14-57 zijn niet ontvankelijk.

Veroordeelt de eisende partij in de kosten van het geding.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op drie december negentienhonderd zevenenvijftig.

PILOTTI	HAMMES	SERRARENS
RIESE	DELVAUX	RUEFF
		VAN KLEFFENS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op tien december negentienhonderd zevenenvijftig.

De Voorzitter,
M. PILOTTI

De Rechter-Rapporteur,
P. J. S. SERRARENS

De Griffier,
A. VAN HOUTTE